

CATHERINE ISAAC

**AICI,
ACUM, MEREU**

Capitolul 1

Zece ani mai târziu, vara anului 2016

Nu știu când am devenit atât de neîndemânică la împachetarea bagajelor. Odinioară, mă pricepeam chiar bine, asta în zilele în care aveam timp și mintea organizată să pun în bagaje perne de călătorie și miniarticole de toaletă. Nu spațiul lipsește; vechiul meu Citroën stă să explodeze. Însă am o senzație stăruitoare că am uitat ceva, sau mai multe lucruri. Problema este că nu am făcut o listă. Femeile din generația mea sunt construite să creadă că listele sunt soluția tuturor problemelor, chiar dacă lumea ce le înconjoară se prăbușește. În acest moment, am depășit faza listelor – vine un moment în care sunt atâtea de făcut, încât să te oprești ca să-ți permiți un moment de *redactare a listelor* este aproape sinonim cu nebunia. În plus, în cazul în care uit ceva, pot oricând să-l cumpăr când ajungem acolo – nu călătorim decât până în Franța rurală, nu în bazinul Amazonului.

Dacă felul în care fac eu bagajele este haotic, nu prea știu ce o să gândiți despre cum împachetează William. Conținutul valizei sale este în mare parte alcătuit din ursuleții Haribo descoperiți sub patul său după ultima petrecere în pijamale, cărți cu titluri precum *Șerpii veninoși ai lumii*, câteva pistoale cu apă și o droaie de articole de toaletă puternic odorizate.

Nu s-a arătat interesat de acestea din urmă decât de foarte curând, când prietenul său Cameron a hotărât că împlinirea vârstei de 10 ani este un bun prilej să înceapă să folosească deodorant când merge la

școală. A trebuit să-i explic cu blândețe fiului meu că nu o să ajungă prea departe în Franța dacă este învăluit într-un nor de deodorant Lynx Africa, dar nu are nicio pereche de pantaloni ca lumea.

Mă așez pe scaunul șoferului, învârt cheia și am senzația deja obișnuită că mi se strânge stomacul; sper să nu am vreo surpriză când pornește motorul.

– Ești sigur că ai luat tot ce-ți trebuie? întreb eu.

– Cred că da.

Licărirea de nerăbdare din ochii săi îmi face inima să tresalte un pic. Este așa încă de când i-am spus că o să ne petrecem vara cu tatăl său. Mă las un pic pe spate, ca să-i dau un pupic rapid pe creștetul capului. Încă îmi tolerează asta, însă zilele în care își încolăcea brațele în jurul meu ca să îmi spună „Ești cea mai bună mamă pe care am avut-o vreodată“ au apus de mult.

William este înalt pentru vârsta lui, aproape deșirat, asta în ciuda unui apetit enorm și a unei fascinații recente pe care a dezvoltat-o pentru pizzeria Domino. Înălțimea a moștenit-o de la tatăl său, la fel și ochii aceia căprui precum caramelul, pielea care se bronzază ușor și părul negru care se ondulează la baza cefeii.

Întrucât eu am doar 1,62 m, în curând mă va depăși cu un cap, moment din care probabil că va părea și mai puțin că îmi aparține. Eu am tenul alb, pistruiat și predispus la înroșire la cea mai mică rază de soare. Părul blond care îmi ajunge până la umeri nu se ondulează ca al fiului meu, dar nu este nici drept; are un vârtej care mă scotea din sărite pe vremea în care acesta era singurul lucru de care să mă îngrijorez.

– Cine va avea grijă de casă cât suntem plecați? mă întreabă el.

– Nu prea este nevoie să aibă cineva grijă de casă, scumpule. Trebuie doar să ia cineva corespondența.

– Și dacă jefuiește cineva casa?

– Nu o s-o facă nimeni.

– De unde știi? mă întreabă el.

– Dacă ar avea de gând cineva să jefuiască vreo casă de pe această stradă, a noastră ar fi ultima pe care ar alege-o.

Am cumpărat căsuța noastră cu terasă în sudul Manchesterului, mulțumită unui ajutor financiar de la tatăl meu, la puțin timp după nașterea lui William și înainte ca zona să ajungă la modă din pură întâmplare.

Nu am frecventat niciodată prețioasele seri de bingo din barul cu falafel de la capătul străzii și cred că am cumpărat o singură dată pâine cu semințe de quinoa de când s-a deschis brutăria tradițională. Dar eu aprob întru totul acest gen de locuri, întrucât au crescut dureros de mult prețurile caselor. Totuși, asta înseamnă că sunt, cel mai probabil, singurul părinte singur de 33 de ani, cu un salariu ca al meu, care locuiește într-o astfel de zonă. Predau cursuri de scriere creativă la școala locală, pentru elevi între 16 și 19 ani, ceea ce mi-a oferit mereu mai mult din perspectiva satisfacțiilor profesionale decât ale celor financiare.

– Jake Milton a fost jefuit, îmi spune William îngândurat când cotim în josul străzii. Au luat toate bijuteriile mamei lui, mașina tatălui său și Xbox-ul lui Jake.

– Serios? Asta e îngrozitor!

– Știu. Ajunsese la ultimul nivel al jocului *Războiul din grădină*, oțtează el, clătînând din cap.

– Performanța asta nu o s-o mai recupereze niciodată.

Durează patru sau cinci ore ca să ajungi pe coasta de sud pentru a lua feribotul, dar noi plecăm devreme ca să facem o oprire, nu departe de casa noastră.

Zece minute mai târziu, ajungem la Willow Bank Lodge și intrăm într-o parcare mică. De afară, clădirea seamănă cu o casă supradimensionată, din Lego – construită din cărămizi maro ca noroiul și un acoperiș din țiglă gri. La urma urmei, nimeni nu alege un azil doar pentru arhitectura clădirii.

Tastez codul pentru primele două uși și intrăm; imediat, suntem loviți de mirosul de carne aproape arsă și legume cleioase. Înăuntru, locul este curat, înșorit și bine întreținut, în ciuda faptului că designerul de interior trebuie să fi fost daltonist. Tapetul cauciucat și cu model involburat este de un verde avocado, iar pe jos, carpete

de un albastru ultramarin sunt alternate cu altele roșii. Pe deasupra, podeaua este acoperită cu un lac de culoarea marmeladei, ales de cineva care trebuie să fi gândit, în mod greșit, că așa arată mai natural.

Animația din timpul mesei de prânz se aude dincolo de o pereche de uși duble și de sala televizorului, așa că ne îndreptăm în acea direcție în loc să facem dreapta pe coridor, spre camera mamei.

– Ești bine, Arthur? întreb încet în timp ce unul dintre rezidenții permanenți iese din baie cu o privire care parcă spune că tocmai a ajuns în Narnia; își îndreaptă spatele defensiv.

– Îmi caut tigăile. Tu mi-ai luat tigăile?

– Nu noi, Arthur. De ce nu încerci în sala de mese?

Sunt pe punctul de a-l salva înainte să se ciocnească de dulapul cu măhuri, când ușile duble se deschid și unul dintre infirmieri, Raheem, apare și-i întinde o mână de ajutor, luându-l de acolo.

– Salutare! strigă William.

Având în jur de douăzeci de ani și fiind de origine somaleză, Raheem are și el un Xbox, așa că mereu au foarte multe de discutat împreună.

– Bună, William. Bunica ta se pregătește să servească prânzul. S-ar putea să mai fie niște ananas rămas dacă ți-e poftă.

– Mda, bine.

Fiul meu nu refuză niciodată o invitație la masă, decât dacă este vreun fel pe care m-am străduit foarte tare să-l prepar, moment în care se uită la mâncare de parcă i-aș fi pus în față o farfurie cu deșeuri industriale aburinde.

În timp ce Arthur iese pe ușă, urmat de Raheem, silueta unui bărbat răsare în locul lor. Pielea din jurul tâmpelor este gravată de anii de zbucium agonizant, care au avut un efect mai puternic asupra sănătății sale decât faptul că este un alcoolic reabilitat.

– Bunicule!

Fața lui William se luminează toată de un zâmbet larg, iar ochii de un gri pal ai tatălui meu se reaprind sub o scânteiere de viață.

Capitolul 2

Unul dintre miracolele vieții mele este acela că, și sub povara unei presiuni inimaginabile, fiecare trăsătură a tatălui meu pare să zâmbescă atunci când nepotul lui este prin preajmă.

– Ești gata, William?

– Dap. Bagajele gata și la drum, bunicule.

Tata îi zburlește părul bogat și cârlionțat și face un pas înapoi ca să-l observe.

– Aș fi putut să te duc la tuns înainte să pleci.

– Dar mie îmi place lung.

– Arăți ca o pernă explodată.

William chicotește, deși a mai auzit caraghioslâcul acesta de mai multe ori decât ar putea el să numere.

– Câte minute sunt în patru ore și jumătate? îl provoacă tata.

– Hmm. Două sute și... șaptezeci.

– Deștept flăcău, spune tata, trăgându-l înspre el pentru o îmbrățișare scurtă.

Faptul că fiul meu este în registrul elevilor dotați și talentați la matematică nu este ceva pentru care să-mi asum meritele. Clar, aritmetica nu este punctul meu forte și singurele ore la care Adam excelează sunt cele numărate de clepsidră.

Cu toate acestea, tata, contabil de meserie, a reușit dintotdeauna să fie un tată mai bun pentru William decât a fost Adam vreodată.

Casa părinților mei este la zece minute de zona în care locuim și a fost ca un al doilea cămin pentru William încă dinainte ca el

să înceapă să meargă la școală, locul în care și-a antrenat mintea cu puzzle-uri, alături de tata, sau a copt prăjituri în formă de zână împreună cu mama.

Chiar și mai târziu, tata era cel care îl aștepta la porțile școlii ca să îl ducă pe William la ei ca să îl ajute cu temele sau să îl plimbe cu feribotul până la clubul de karate cât timp eu eram la ore.

Totul s-a schimbat în ultimii ani.

Mama mea nu mai este bunica de odinioară, cea care, cu șapte sau opt ani în urmă, era prima la rând să se dea pe toboganul mare și sinuos din parcul pentru copii, cu William pe genunchi. Nu i-a pasat niciodată că arată ca un copil mai mare; pur și simplu, își scotea pantofii și se băga, în vreme ce William chiotea de bucurie, iar alte femei de vârsta ei – care nu fuseseră diagnosticate încă, așa cum se întâmplase cu ea – rămâneau pe margine, sorbindu-și ceștile de café latté.

– Stai să îți dau un bănuț de cheltuială, spune tata, băgând mâna adânc în buzunarul pantalonului său.

– Nu trebuie să faci asta, șoptește William neconvingător în timp ce tatăl meu îi înghesuie o bancnotă de douăzeci de lire în mână.

– Cumpără-ți pe feribot o revistă cu benzi desenate.

– Aș putea să-mi iau o Cola?

– Desigur, răspunde tata, până să apuc eu să spun „cu siguranță că nu“.

– Mulțumesc, bunicule. Apreciez foarte mult asta.

William se strecoară în sala de mese, ca să-și găsească bunica, iar eu rămân în urmă să vorbesc cu tata.

– Ar fi trebuit să mergeți direct la feribot, iubito, îmi spune el. Nu trebuia să te oprești aici.

– Bineînțeles că trebuia. Am vrut să îi dau mamei prânzul înainte să plec.

– Voi face eu asta. Ieșeam doar ca să îmi cumpăr un ziar.

– Nu, aș vrea să fac eu asta, dacă nu te superi.

Clatină afirmativ din cap, inspirând încet.

– Ei, bine, ascultă. Încearcă să te relaxezi în Franța. Ai nevoie de o vacanță.

Zâmbesc, neîncrezătoare.

– Așa se numește acum?

– O să te simți bine dacă îți îngădui asta. Și asigură-te că îți vei îngădui. De dragul mamei tale, dacă asta te face să te simți mai bine. Își dorește asta cu adevărat, să știi.

– Încă am senzația că voi fi plecată prea mult timp.

– Ne confruntăm cu asta de zece ani, Jess. Nu are să se întâmple absolut nimic în cinci săptămâni.

Mama se află la capătul celălalt al sălii de mese, aproape de ușa din sticlă deschisă înspre terasă, cu William alături de ea, povestind de una sau de alta. Este locul cel mai umbros la această oră a zilei, când soarele este sus pe cer, iar ea poate să simtă briza răcoroasă de vară pe piele.

Mama stă într-un cărucior cu rotile, îmbrăcată în rochia turcoaz pe care am cumpărat-o de la Boden acum câteva luni de zile. S-ar putea spune că stă așezată, doar că asta ar însemna să nu se miște.

În realitate, mama nu prea stă nemișcată în această perioadă; totuși, mulțumită numeroaselor medicamente pe care le ia, trupul nu i se mai zgâlțâie ca înainte.

Cu toate acestea, medicamentele nu fac miracole, după cum sunt dureros de conștientă. Așa că ea se frământă și se răsucește, trăsăturile ei faciale schimonosindu-se și mâinile osoase contorsionându-se în cele mai improbabile poziții.

Este slabă acum, încheieturile îi sunt proeminente la coate și la genunchi, iar pomeții, atât de pronunțați, încât uneori mă uit la ea și am senzația că ochii sunt prea mari pentru fața ei. Și mâinile îi sunt noduroase, deformate înainte de vreme. Odinioară, arăta tânără pentru vârsta ei. Acum, nici nu ai spune că are doar 53 de ani.

– Bună, mama.

Mă aplec să o îmbrățișez, strângând-o la piept un pic mai mult decât de obicei. Când fac un pas înapoi, mă uit la gura ei semideschisă și bălind să văd dacă poate să-mi răspundă cu un zâmbet. Îi ia ceva mai mult timp să-mi răspundă, însă, în cele din urmă, îi reușesc câteva cuvinte chinuite:

– Ăă... iubito.

Încă reușesc să o înțeleg pe mama de cele mai multe ori, deși sunt dintre puținii care o scot la capăt cu asta. Formulează propoziții alcătuite din câte trei sau patru cuvinte, iar acestea sunt mereu neclare, în vreme ce vocea ei e răgușită și mică.

– Văd că te-ai descurcat să pui mâna pe cel mai bun loc. Toți ceilalți vor fi geloși pe tine.

Urmează o pauză lungă, timp în care, în mod evident, mama își caută cuvintele.

– I-am mituit, reușește să spună într-un târziu, iar eu izbucnesc în râs.

Un nou membru al personalului apare și așază prânzul mamei pe masă, înainte de a desface o bavețică mare din plastic pe care i-o leagă în jurul gâtului. Mă întind să o netezesc, însă brațul ei stâng continuă să o ridice. Pentru foarte puțin timp, reușește să stea în jos, pentru ca apoi să o fluture în sus.

Mă gândesc să iau lingura pentru bebeluși din lateralul farfuriei sale, însă mă hotărâsc să renunț la idee, în eventualitatea în care mama ar vrea să încerce să se hrănească singură. Nu prea mai face asta în ultima vreme, deși a fost foarte idignată când aceste alternative au fost propuse prima oară.

A trecut aproape un an de când s-a mutat la Willow Bank Lodge. Cu toții am vrut ca mama să rămână acasă cât mai mult timp posibil, însă devenise prea dificil, chiar și atunci când tata a instalat un pat pentru ea la parter. Tata încă lucrează, ceea ce se suprapune oarecum cu îndatorirea de îngrijitor permanent – astfel, a devenit evident pentru noi toți că mai era nevoie de cineva, ideal într-un loc unde să ajungi la baie nu este o călătorie ce pune viața în pericol. Iar vizitatorii nu îi lipsesc niciodată aici. De fapt, mama

are un mic cerc de prieteni care au ajutat-o în fiecare moment de cumpănă din ultimii zece ani. Cea mai bună prietenă a sa, Gemma, o vizitează în fiecare weekend, de obicei cu o nouă carte audio sau un bax de turtițe cu cireșe pe care ea le numește „specialitatea ei“.

– Nerăbdător? îl întrebă mama pe William.

– Abia aștept! răspunde el. Tata are o groază de planuri pentru noi, bunico. Stăm în cea mai grozavă cabană, nu-i așa, mamă? Mergem cu caiacul și facem cățărări și o să mă lase să-l ajut la niște activități de bricolaj.

Mă îngrijorează foarte tare așteptările mamei legate de această călătorie, care a fost ideea ei. Nu că aș fi fost surprinsă când mi-a sugerat acest lucru, adăugând, într-o notă foarte dramatică, faptul că aceasta este „ultima ei dorință“. Recunoaște, fără să se ascundă după deget, că aceasta este asigurarea ei că lucrurile se vor întâmpla după cum își dorește.

După ce m-am despărțit de Adam, mama a fost la fel de furioasă pe el pe cât eram și eu și a înțeles de ce vreau să-l țin la distanță. Dar din moment ce nu a avut niciodată așteptări legate de o nouă împăcare a noastră, a presupus, sau a sperat, că William va avea un soi de relație cu tatăl său.

Apoi Adam s-a mutat în Franța și a devenit evident că acest lucru nu avea să se întâmple.

Adam nu este un tată neglijent, la drept vorbind. Își plătește la timp pensia alimentară, își amintește de ziua de naștere a lui William și sună pe Skype de fiecare dată când promite. Dar fiul nostru nu este decât o mică piesă în puzzle-ul vieții colorate pe care o are Adam. Se întâlnesc de două sau de trei ori pe an, cel mult. Nici măcar nu sunt sigură că Adam ar mai protesta la acuzația că a fost neinteresat.

Pe mama a săcâit-o mereu nu doar lipsa unei relații, ci mai ales faptul că nu am mai spus sau făcut niciodată nimic în sensul acesta. L-am lăsat pe Adam să se îndepărteze, de bunăvoie. Și, ca să fiu cinstită, m-am bucurat că s-a întâmplat așa. Aveam suficientă dragoste pentru William cât pentru noi la un loc. Sunt destul de

sigură că nu și-a imaginat că Adam și cu mine vom sta în jurul mesei, servind cina în fiecare sâmbătă de dragul lui William, în realitate urându-ne de moarte în timp ce unul îi dădea celuilalt bolul cu sos, însă m-a bătut la cap ani de-a rândul că băiatul trebuie să aibă o relație „adevărată” cu tatăl său.

Însă, în prezent, Adam duce o viață de lux în Dordogne, în timp ce noi locuim într-o casă modestă cu două camere la parter și două la etaj, în Manchester, iar faptul că la capătul străzii noastre se află o brutărie la modă nu ne apropie nicidecum de stilul de viață dus de Adam. Cu toate acestea, înțeleg bine la ce se referă mama. Nu sunt de acord cu ea, dar înțeleg. Și, de fiecare dată când o privesc acum și mă gândesc la situația pe care trebuie să o accepte, îmi spun că nu prea mă aflu într-o poziție de care să mă bucur prea mult. Așa că i-am scris un e-mail lui Adam și i-am propus să-i facem o vizită. Bănuiesc că aproape și-a înghițit limba de șoc. Oricum, dacă aș putea măcar să-i ajut, nu știu, să lege o relație, atunci m-aș simți ca și cum aș fi realizat ceva ce i-ar aduce mamei un strop de alinare. În plus, am și un plan de rezervă, cel puțin pentru o parte din timpul pe care îl vom petrece acolo. Prietena mea Natasha ni se alătură preț de vreo două săptămâni, apoi vor sosi Becky, cu soțul ei și copiii.

– Eu.... iubesc Franța, șoptește mama în timp ce ochii i se opresc cu oarece ezitări asupra lui William. Fă poze.

Am petrecut câteva vacanțe cu părinții mei în Franța când eram de vârsta lui William. Am stat într-o rulotă în același camping în fiecare an – a fost raiul pe pământ, o groază de zile însorite, mic dejunuri alcătuite din produse de patiserie cu *ciocolată adevărată* la interior.

– Să încerci o hidrobicicletă, spune mama. Mamei tale... i-au plăcut la nebunie.

Simt cum mi se pune un nod în gât amintindu-mi asta, mama și cu mine pedalând de-a lungul lacului de la marginea campingului, chicotind împreună în lumina soarelui.

Când William începe să îngaiame ceva despre nu știu ce pat cu etaj, mă văd nevoită să întorc privirea, pentru ca niciunul din ei

să nu-mi vadă lacrimile din ochi. Înghit în sec și îmi reamintesc că nu vom fi plecați decât pentru câteva săptămâni. Nu-i va face niciun bine nimănui dacă eu încep să plâng acum, oricât de tare m-ar dura inima.

Privesc în jos și realizez că mama nici nu a atins lingura de bebeluși. Așa că o ridic și încerc să iau puțin piure cu lingura, ducându-i-o până la gură.

– Tacâmuri din argint, mormăie ea, iar mie îmi scapă o pufăitură.